

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně **OBAL CENTRUM s.r.o.**, se sídlem Veská 35, Sezemice, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. května 2010, čj. 3154/10-1200-602944, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný snížil její daňovou povinnost k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2000 o 86.800,- Kč.

V žalobě konstatovala, že daňová kontrola k dani z příjmů za uvedené zdaňovací období byla zahájena k datu 28. 4. 2003, takže ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) počala nová lhůta pro vyměření této daně běžet dnem 31. 12. 2003 a skončila dnem 31. 12. 2006.

Žalobkyně odkázala na ust. § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), dle něhož lhůty pro zánik

odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí neběží po dobu řízení před soudem. Považovala přitom za nesporné, že v dané věci rozhodoval zdejší soud celkem třikrát a to na základě dvou zrušujících rozsudků Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně měla zato, že z celkové prekluzivní lhůty při aplikaci ust. § 41 s.ř.s. ke dni vydání nového rozhodnutí žalovaného zbývalo k doručení rozhodnutí 9 dnů. S ohledem na datum podání žaloby, tj. dne 8. 6. 2010, uplynulo mezi jejím podáním a dnem doručení nového rozhodnutí (dne 11. 5. 2010) dalších 28 dnů a tedy lze konstatovat, že ve lhůtě předvídané v ust. § 47 odst. 2 daňového řádu nenabýlo rozhodnutí o vyměření daně za shora vzpomínané zdaňovací období právní moci a tudíž právo správce daně daň vyměřit či doměřit zaniklo.

Žalobkyně totiž z dikce ust. § 41 s.ř.s. dovodila, že jej nelze vztáhnout na řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem. Pokud totiž zdejší soud rozhodnutí žalovaného zrušil jako nezákonná a věc mu vrátil k dalšímu řízení, bylo jeho povinností dále konat a to i přes skutečnost, že žalovaný podal kasační stížnost. Žalobkyně přitom odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vydané pod sp. zn. 2 Ans 3/2006, z něhož dovodila, že „samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá na plnění povinností správním orgánem žádný vliv. Nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí a nepokračuje řádně v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle ust. § 79 s.ř.s.“ Žalobkyně tak považovala za nesporné, že má-li žalovaný uloženu povinnost pokračovat v řízení, musí se tak dít pouze při běhu lhůt dle ust. § 47 odst. 2 daňového řádu. Dle jejího přesvědčení tak při řízení o kasačních stížnostech, tedy od 1. 8. 2007 do 19. 8. 2008, resp. od 18. 3. 2009 do 10. 11. 2009, lhůty podle ust. § 47 odst. 2 daňového řádu plynuly a lze se tedy domnívat, že prekluzivní lhůta marně uplynula již dne 8. 3. 2008. Rozhodnutí žalovaného tedy nenabýlo právní moci ve lhůtě, která marně uplynula dne 8. 3. 2008, daň již žalobkyni proto nelze vyměřit.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěl žalovaný na základě vyhodnocení shromážděných důkazů k závěru, že žalobkyně neprokázala ve smyslu ust. § 31 odst. 9 daňového řádu, že deklarované služby spočívající v zajištění reklamy na webových stránkách, na dresech sportovců, na CD a dále spočívající ve zprostředkování prodeje obalů byly uskutečněny.

V písemném vyjádření k žalobě pak žalovaný vyslovil nesouhlas s názorem žalobkyně, dle něhož prekluzivní lhůta pro vyměření daně uplynula již 8. 3. 2008. Odkázal přitom na ust. § 41 s.ř.s.

Při nařízeném jednání jednal krajský soud na základě usnesení v nepřítomnosti žalobkyně. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a písemného vyjádření k žalobě.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. a usoudil následovně.

S.ř.s. ve svém ust. § 41 stanoví, že lhůty pro zánik práva ve věcech daní, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně neběží a to po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona. Citované ustanovení lze tedy ve vazbě na ust. § 47 odst. 1 daňového řádu vykládat tak, že tříletá prekluzivní lhůta pro vyměření daně se staví, pokud běží řízení před soudem dotýkající se vyměření této daně. Zákon, v daném případě s.ř.s., přitom používá obecně pojem soud a nerozlišuje, zda se jedná o soud krajský či Nejvyšší správní soud. Ze žádných ustanovení s.ř.s. přitom nelze logiky dovodit, že pokud zákon používá pojem „soud“, mohl by tak mít na mysli pouze soud krajský. Naopak. Zmiňovaný zákon užívá pojem „soud“, ale i pojem „krajský soud“ a rovněž i pojem „Nejvyšší správní soud“. Přitom pokud chce rozlišit, že v dané situaci má jednat krajský soud, uvede jej v tomto označení, zkrácenou verzi neužívá (např. ust. § 108 s.ř.s.). Stejně je tomu i v případě, kdy rozhoduje (např. o podané kasační stížnosti – ust. § 109 s.ř.s.) pouze Nejvyšší správní soud. Smyslem vzpomínaného ust. § 41 s.ř.s. je tedy zajištění, aby v průběhu soudního řízení, a je nepodstatné, zda jde o řízení před krajským soudem či Nejvyšším správním soudem, lhůta pro vyměření daně neběžela. Proto se citovaným ust. § 41 tato lhůta staví. Žalobní námitku, dle níž při řízení o kasačních stížnostech, tedy v období od 1. 8. 2007 do 19. 8. 2008 a od 18. 3. 2009 do 10. 11. 2009 lhůty plynuly, takže prekluzivní lhůta marně uplynula již 8. 3. 2008, proto označil za nedůvodnou.

V návaznosti na tento právní závěr se dále krajský soud zabýval další žalobní námitkou, dle níž daň z příjmů právnických osob byla vyměřena po uplynutí tříleté prekluzivní lhůty, když ke dni doručení rozhodnutí žalovaného zbývalo 9 dnů, přičemž mezi dnem doručení rozhodnutí žalovaného (dne 11. 5. 2010) a dnem podání žaloby (dne 8. 6. 2010) uplynulo dalších 28 dnů. I tuto žalobní námitku musel krajský soud označit za nedůvodnou a to na základě posouzení následujících skutečností.

Ze správního spisu vyplynulo, že dne 28. 4. 2003 byla žalobkyně zpravena o zahájení daňové kontroly daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2000. Tento úkon správce daně, tedy zahájení daňové kontroly, lze považovat ve smyslu ust. § 47 odst. 2 daňového řádu za úkon směřující k vyměření daně, který způsobil běh nové tříleté lhůty, jež byla ukončena k 31. 12. 2006. Žalobkyni byla daň z příjmů právnických osob za uvedené zdaňovací období pravomocně vyměřena dne 2. 10. 2006, přičemž žalobu proti tomuto rozhodnutí podala zdejšímu soudu dne 4. 12. 2006. Podání žaloby znamenalo ve smyslu ust. § 41 s.ř.s. stavení prekluzivní lhůty, jež plynula do konce roku 2006, tedy v délce dvacetiosmi dnů. První rozsudek krajského soudu (vydaný pod sp. zn. 31 Ca 232/2006) se stal pravomocným dne 20. 7. 2007, přičemž kasační stížnost proti němu podal žalovaný dne 1. 8. 2007, v důsledku čehož se původní dvacetiosmi denní lhůta pro vyměření zkrátila o jedenáct dnů, takže žalovanému zbyla pro vyměření daně lhůta v délce sedmnácti dnů. Po rozhodnutí Nejvyššího správního soud vydal zdejší soud další rozsudek (pod sp. zn. 31 Ca 146/2008), který se stal pravomocným k datu 10. 3. 2009. Kasační stížnost proti němu podal žalovaný dne 18. 3. 2009, takže se zbývajících sedmnácti denní lhůta pro vyměření daně zkrátila o sedm dnů. Jestliže se tedy následný

-4-

rozsudek zdejšího soudu (vedený pod sp. zn. 31 Ca 146/2008), vyhlášený po rozsudku Nejvyššího správního soudu stal pravomocným k datu 3. 5. 2010, činila lhůta pro pravomocné vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2000 deset dnů, její běh byl tedy ukončen k datu 13. 5. 2010. Pokud tedy žalovaný vydal napadené rozhodnutí ke dni 4. 5. 2010 a žalobkyni je doručil dne 10. 5. 2010 (žalobkyně sama uvádí dne 11. 5. 2010), učinil tak ve lhůtě stanovené ust. § 47 daňového řádu.

Z uvedených důvodů musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí ke Krajskému soudu v Hradci Králové.

V Hradci Králové dne 10. února 2011

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu